

ונמצא שאף על פי שממנו היה מתחיל את ההדלקה בערב, בו היה מסיים את הטבת הנרות שחרית, משום שדלק אחר שאר הנרות, והוא עדות שהשכינה שורה בישראל^א.

מכאן ואילך, פעמים היה דולק אחר שאר הנרות, ופעמים היה כבה קודם לכן.

ד. אש של מערכה מתגבר.

כל ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק היה אש של מערכה מתגבר ודולק מאיליו כל היום, בלא תוספת עצים, ומשסדרו את המערכה בשחר, ונתנו עליה שני גזירי עצים למצווה, שוב לא היו כהנים צריכים להביא עצים למערכה, עד נתינת שני גזירי עצים של בין הערביים שהיו צריכים לתת לקיים מצוות עצים.

מכאן ואילך, פעמים האש מתגבר, ופעמים אין מתגבר, וכשלא היה מתגבר, היו הכהנים צריכים להביא עצים למערכה כל היום כולו, כדי שלא תכבה האש.

ה. ברכה במנחות צבור.

כל ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק נשתלחה ברכה בעומר, ובשתי הלחם, ובלחם הפנים, [שהיה בהן הרבה לכולם. ודבר נוסף היה בהם, שהיו משביעים מאוד], וכל כהן שמגיעו כזית, יש אוכלו ושבע, ויש אוכלו ומותיר.

מכאן ואילך נשתלחה מאירה בעומר, ובשתי הלחם, ובלחם הפנים, [שלא היה בהן הרבה לכולם], וכל כהן מגיעו כפול [שאינו כזית], והצנועים [מאחר שראו שאינו משביע], מושכים את ידיהן, והגררנים נוטלים ואוכלים.

בן חמצן

נתבאר שאחר מותו של שמעון הצדיק נשתלחה מאירה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, והיה מגיע לכל כהן כפול, ולפיכך הצנועים היו מושכים ידיהם, והגררנים נוטלים ואוכלים.

ומעשה באחד שנטל חלקו וחלק חבירו, והיו קוראים אותו בן חמצן [=גזלן] עד יום מותו^ב.

^א כדכתיב, "מחוץ לפרוכת העדות", ואמרינן במסכת שבת, עדות היא לכל באי עולם, שהשכינה שורה בישראל, ואמרינן, מאי עדות, זה נר מערבי, שנותן בה שמן כמדת חברותיה, וממנה היה מתחיל, ובה היה מסיים. [רש"י].

^ב אף על פי שגם גררנין אחרים חוטפים ואוכלים כמותו, האי דקראו אותו חמצן טפי מאחריני. יש לומר לפי שהוא